ρίας τινὸς τοὶ ἔμπειροι, τὰς δὲ παροχᾶς τινος καὶ δαπάνας τοὶ εὔποροι, καὶ τούτοις πᾶσι κατὰ τρόπον ἄρξασι τὰς κατ' ἀξίας ἀρχὰς διανέμωντι τὰς τιμάς. Meinekius de Halmii coniectura *τὰς ἀρχὰς κατ' ἀξίας* transposuit caetera intacta relinquens. Corrigendum est resectis sciolorum additamentis *καὶ τούτοις πᾶσι κατὰ τρόπον ἄρξασι τὰς κατὰξίας διανέμωντι τιμάς.* Eodem igitur modo in Psephismate suppleverim: *εἰδότες ὅτι ὑπαρξεῦντι αὐτοῖς τιμαὶ κατάξιαι ὧν κα εὐεργετήσωντι.*

Iuvabit Calymniorum Psephisma componere cum iis, quae narrat Herodotus V. 28. de Pariorum legatis Milesiorum turbas civiles componentibus.

C. G. C.

FABULAE AESOPICAE METRO LIGATAE.

Admonuimus in Variis Lectionibus multas esse fabulas Aesopicas, in iis quas Furia e Laurentiano Codice primus edidit, versibus conscriptas sed inconditis barbarisque, in quibus neque quantitatis neque accentuum ulla habeatur ratio, sed satis esse poëtastris videatur, si duodenis syllabis sui senarii inclusi decurrant. Quoniam video nonnullos id fugere, qui eas fabulas subinde sic corrigant, ut istius metri leges minime curent, subiiciam aliquot exempla, unde de huius observationis veritate liquido constare possit. Fabula CXX his verbis concepta est:

Νεβρὸς δέ ποτε πρὸς τὴν ἔλαφον εἶπε· σὺ τῷ μεγέθει μείζων κυνὸς τυγχάνεις, καὶ ταχυτάτη καὶ ὀξεῖα πρὸς δρόμον, κέρατα δὲ πρὸς ἄμυναν κατέχεις, καὶ τί, ὦ μῆτερ, οὕτω φοβῇ τοὺς κύνας; Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη γελῶσα οὕτως· ὅτι μὲν ἐγὼ ταῦτα ἅπαντα ἔχω εὖ οἶδα σαφῶς καὶ γινώσκω, ὦ τέκνον· ἐπὰν δὲ κυνὸς ὑλακῆς ἀκούσω σκοτοῦμαι καὶ πρὸς φυγὴν τρέπομαι.

Haec igitur sunt numeris, si Musis placet, illigata hisce:

Νεβρὸς δέ ποτε πρὸς τὴν ἔλαφον εἶπε·
Σὺ τῷ μεγέθει μείζων κυνὸς τυγχάνεις,
Καὶ ταχυτάτη καὶ ὀξεῖα πρὸς δρόμον,
(Καὶ) κέρατα δὲ πρὸς ἄμυναν κατέχεις,

Καὶ τί, ὦ μῆτερ, οὕτω φοβῇ τοὺς κύνας;
Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη γελῶσα οὕτως·
Ὅτι μὲν ἐγὼ ταῦτα ἅπαντα ἔχω,
Εὖ οἶδα σαφῶς καὶ γινώσκω, ὦ τέκνον.
Ἐπὰν δὲ κυνὸς ὑλακῆς (ἐπ)ακούσω,
(Εὐθὺς) σκοτοῦμαι καὶ πρὸς φυγὴν τρέπομαι.

Epimythium in hac fabula caeterisque metricis omnibus soluta oratione conscriptum est: Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους τοὺς φύσει δειλοὺς οὐδεμία παραίνεσις ἀνθρώπου ἐπιρρώννυσι.

Quae de meo addidi ad sententiam non minus quam ad syllabarum numerum explendum necessaria sunt. Praeterea forte transponendum vs. 8. εὖ οἶδα καὶ σαφῶς γινώσκω.

Eadem est ratio fabulae praecedentis CXIX, quae his versibus decurrit:

Μαχομένων δέ ποτε τῶν ἀλεκτόρων
Διὰ τὴν ὄρνιν, τὸ τίς αὐτὴν ἐγγήμῃ,
Ὁ εἷς ἡττηθεὶς ἐκρύβη ἐν γωνίᾳ
Ὡς δειλιάσας καὶ εἰς τροπὴν χωρήσας.
Ὁ δὲ ἕτερος σφοδρῶς μέγα κοκκύσας
Ἀνεπέτασεν ἐπάνω τῶν δωμάτων,
Ὡς τροπαιοῦχος κατὰ τοῦ πολεμίου
Φωνῶν· ἥττησα τὸν ἴδιον ἐχθρόν μου
Τροπωσάμενος ἀντίπαλον εἰς κράτος.
Ὡς οὖν ἐβόα τοιαῦτα ὁ ἀλέκτωρ
Ἧκεν ἀετὸς καταπτὰς ἐκ τῶν ἄνω
Καὶ καταλαβὼν τὸν νικητὴν ἐκεῖνον
Ἤγαγεν αὐτὸν τοῖς τέκνοις παραυτίκα
Βρῶμα ποιήσας τοῖς νεοττοῖς καὶ πόμα.
Ὁ δὲ ἕτερος ἐλευθερίως ζήσας
Ἤγετο οὕτως ἐν ἀδείᾳ τυγχάνων
Λαβὼν εὔκλειαν κατὰ τοῦ πολεμίου
Τοῦ ἐκπορθοῦντος καὶ τροπώσαντος τοῦτον
Καὶ καυχωμένου ὡς ὄντος νικηφόρου.

In his omnibus ne syllabam quidem omisi aut de meo addidi praeterquam in versu tertio, ubi in Codice est ἐκρύπτετο ἔν τινι γωνίᾳ, *iugulato metro*, quod de talibus versibus difficile est sine risu scribere.

Idem metrum in sequenti fabula CXXI conspicitur his verbis concepta:

Μῦς ἀρουραῖος τὸν ἐν οἴκῳ ἐφίλει.
'Ο δὲ τοῦ οἴκου κληθεὶς ὑπὸ τοῦ φίλου
Ἦλθεν εὐθέως δειπνήσων εἰς ἀρούρας.
'Ο δὲ ἐσθίων κριθὰς καὶ σῖτον ἔφη·
Γίνωσκε, φίλε, μυρμήκων ζῇς τὸν βίον.
'Επείπερ δ' ἐμοὶ ἀγαθῶν πλῆθός ἐςι
Σύνελθε καὶ συναπολαύσεις ἁπάντων.
Καὶ παραχρῆμα ἀπῄεσαν οἱ δύο.
Καὶ ὃς —
'Επεδείκνυεν ὄσπριά τε καὶ σῖτον,
Φοίνικας ἅμα, τυρὸν, μέλι, ὀπώρας.
Τοῦ δὲ τερφθέντος αὐτὸν εὐλόγει σφόδρα
Καὶ τὴν ἑαυτοῦ κατεμέμφετο τύχην.
Βουλομένων δὲ ἀπάρξασθαι ἐσθίειν
Ἤνοιξεν εὐθὺς ἄνθρωπός τις τὴν θύραν,
Φοβηθέντες δὲ οἱ δειλαιοὶ τὸν κτύπον
Εἰσεπήδησαν εὐθέως εἰς τὰς ῥάγας.
'Ως δὲ ἤθελον πάλιν ἰσχάδας ἆραι
Ἧκεν ἕτερος τοῦ λαβεῖν τι τῶν ἔνδον,
Οἱ δὲ πάλιν αὖ θεασάμενοι τοῦτον
Εἰσεπήδησαν κρυβέντες ἐπὶ τρώγλης.
'Ο δ' ἀρουραῖος ὀλιγωρῶν τῇ πείνῃ
'Ανεςέναζε καὶ πρὸς τὸν ἄλλον ἔφη·
Χαῖρε σὺ, φίλε, κατεσθίων εἰς κόρον
'Επαπολαύων αὐτὰ μετ' εὐφροσύνης
Καὶ τοῦ κινδύνου καὶ τοῦ πολλοῦ τοῦ φόβου.
'Εγὼ δ' ὁ τάλας κριθὰς καὶ σῖτον τρώγων
Ζήσω ἄφοβος μηδενὸς ἐποπτεύων.

Nihil in his mutavi nisi vs. 3. *δειπνίσων* in *δειπνήσων*, et vs. 7. *ἀπολαύσεις πάντων* in *συναπολαύσεις ἁπάντων*, et vs. 10. *ἐπεδείκνυεν τὰ ὄσπρια* delevi articulum, et vs. 16. *τὸν κτύπον* dedi pro *τοῦ κτύπου*, et vs. 20. *αὖ* inserui. In vs. 26. noli putare librorum vitium esse *καὶ τοῦ πολλοῦ τοῦ φόβου* pro *καὶ τοῦ φόβου τοῦ πολλοῦ*. Haec quoque est Graeculorum loquendi negligentia, ut in fabula CLIII.

καὶ πλοῦτον εὑρηκέναι νομίσας (μέγαν)
ἀπεστερήθην καὶ τοῦ μικροῦ τοῦ κέρδους.

In Epimythio soluta oratio est: ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι τὸ λιτῶς διάγειν καὶ ζῆν ἀταράχως (μᾶλλον) συμφέρει ἢ τὸ τρυφᾶν ἐν φόβῳ μετ' ὀδύνης.

Addo fabulam CXCVIII.

Ὥρας δέ ποτε χειμῶνος τυγχανούσης
Μύρμηκες σῖτον ἡλίαζον βραχέντα.
Τέττιξ δὲ τούτους οὕτως ἰδὼν ποιοῦντας
Αὐτὸς λιμώττων καὶ μέλλων τεθνηκέναι
Δραμὼν παρ' αὐτοὺς ἐδωδὴν ἐπεζήτει.
Τῶν δὲ φησάντων· τῷ θέρει πῶς οὐκ ἔσχες,
Ἀλλ' ἐρρᾳθύμεις καὶ προσαιτεῖς ἀρτίως;
Τέττιξ ἀντεῖπεν· ἀλλ' ἐτερπόμην τότε
Αὐλῶν καὶ τέρπων ὅλους τοὺς ὁδοιπόρους.
Οἱ δὲ αὐτίκα ταῦτα ἀκηκοότες
Ἐμειδίασαν καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόων·
Χειμῶνος ὀρχοῦ εἴπερ ηὔλεις ἐν θέρει.

quum in his subsistere debuisset addidit insulsus et inficetus poëtaster:

Ἀλλ' ἐν θέρει σὺ τὸν σῖτον ἀποτίθει
Καὶ μὴ λυρίζων ἡδύνῃς ὁδοιπόρους.

ubi librariis placuit ἡδύνεις scribere. Praeterea ne literulam quidem mutavi.

In istis quales sunt numeri talis et oratio est, sine exemplo inepta et inficeta. Nihil omnino est lingua et Litteris Graecorum foedius et putidius postquam semel desipere ac delirare Graeci coeperunt.

Sunt tamen qui Fabulas Aesopicas isto stilo et oratione scriptas cum adolescentulis, quos primis Litterarum Graecarum elementis imbuunt, legere solent: quibus ego suaserim ut, quamquam metro ligatas fabulas esse intelligant, tamen in aliis poëtis potius discipulos suos in re metrica exerceant.

C. G. C.